

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/91/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117219693
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3117219693.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu S., štátne občianstvo SR, práv. zast. A. proti žalovanej M., štátne občianstvo SR, práv. zast. B., o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 3. apríla 2020, č.k. 20C/54/2017-758 v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 23. júna 2020, č.k. 20C/54/2017-800, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom **p o t v r d z u j e .**

Žiadna zo strán **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. z vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva sporových strán do výlučného vlastníctva žalobcu prikázal: - nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území T., Obec T., okres R., vedené Okresným úradom R., odborom katastrálnym na LV č. XXXX ako rodinný dom súp. č. XXX postavený na pozemku parc. reg. „C“ č. XXX/XX, parcela reg. „C“ č. XXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere 205 m², parcela reg. „C“ č. XXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere 463 m², spolu v hodnote 214.000 Eur, - hnuťelné veci v uvedenom rodinnom dome, a to manželská posteľ v hodnote 500 Eur, televízor zn. K. v spálni v hodnote 100 Eur, komoda v spálni v hodnote 250 Eur, televízor zn. K. v obývačke v hodnote 400,- Eur, DVD prehrávač v hodnote 30 Eur, stolík v obývačke v hodnote 150 Eur, sedačka v obývačke v hodnote 600 Eur, jedáľenský stôl v hodnote 50 Eur, 4 ks stoličky každá v hodnote 60 Eur, kávovar zn. M. v hodnote 150 Eur, sada hrncov v hodnote 100 Eur, príbor v hodnote 100 Eur, televízor zn. K. v kúpeľni v hodnote 50 Eur, stacionárny bicykel v hodnote 80 Eur, televízor zn. K. v detskej izbe v hodnote 100 Eur, vysávač zn. G. v hodnote 50 Eur, pračka F. so sušičkou v hodnote 400 Eur, stolička v detskej izbe v hodnote 60 Eur, kosačka B. v hodnote 80,- Eur, slnečné lehátko v hodnote 60 Eur, kompresor na fúkanie pneumatík v hodnote 50 Eur, technický vysávač zn. E. v hodnote 30 Eur, vinotéka v hodnote 50 Eur, - peňažné prostriedky na bežnom účte žalobcu vedenom v R., IBAN: K. v sume 852,56 Eur, - peňažné prostriedky na bežnom účte žalobcu vedenom v V., IBAN: K. v sume 9.600 Eur, - peňažné prostriedky na účte žalobcu vedenom v K., IBAN: B. v sume 5.632,97 Eur, - peňažné prostriedky v hotovosti v sume 400 Eur a v sume 9.200 Eur. Výrokom II. z vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva sporových strán do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal: - nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území R., Obec R., okres R., vedené Okresným úradom R., odborom katastrálnym na LV č. XXXX ako byt č. XX na X. poschodí, vchod č. XX, nachádzajúci sa v bytovom dome súp. č. XXXX postavenom na parcelách reg. „C“ č. XXXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere 184 m², reg. „C“ č. XXXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere 181 m², reg. „C“ č. XXXX/XX zastavané plochy a nádvoria

o výmere 183 m² v podiele 1/1, podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu 73/3371, a nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území R., Obec R., okres R., vedené Okresným úradom R., odborom katastrálnym na LV č. XXXX ako pozemky parc. reg. „C“ č. XXXX/XX. zastavané plochy a nádvoria o výmere 184 m², parc. reg. „C“ č. XXXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere 181 m², parc. reg. „C“ č. XXXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere 183 m² v podiele 73/3371, spolu v hodnote 86.900 Eur, - hnuťelné veci v uvedenom byte, a to televízor plazma zn. F. v hodnote 30,- Eur, komoda v spálni v hodnote 50,- Eur, stolička v detskej izbe v hodnote 0 Eur, jedálenský stôl v hodnote 5,- Eur, 4 ks stoličky každá v cene 5 Eur, elektrický krb v hodnote 20 Eur, - osobné motorové vozidlo zn. Z., VIN: Y., EVČ: R. s prísľušenstvom v hodnote 9.934 Eur. Dopíňacím rozsudkom súd prvej inštancie doplnil rozsudok vo výroku II. upravujúcim prikázanie vecí z bezpodielového spoluvlastníctva strán do výlučného vlastníctva žalovanej o 4. a 5. odsek v znení: - peňažné prostriedky na bežnom účte žalovanej vedenom v R. IBAN: K. v sume 64,33 Eur, - peňažné prostriedky na bežnom účte žalovanej vedenom v R.. IBAN K. v sume 11.554,77 Eur. Výrokom III. prikázal žalobcovi zaplatiť záväzky voči N. zo zmluvy o poskytnutí úveru č. V. zo dňa 16.08.2013. Výrokom IV. prikázal žalovanej zaplatiť záväzky voči S. E., H. zo zmluvy o pôžičke zo dňa 28.08.2013. Výrokom V. žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej titulom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov sumu 29.806,80 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom VI. rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 143, § 148 ods. 1, § 149 ods. 1, 3 a § 150 Obč. zákonníka. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že žalobca sa domáhal vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva strán cestou súdu, pretože strany sa nedohodli na vyporiadaní ich spoločného majetku. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že strany sporu počas trvania ich manželstva nadobudli do bezpodielového spoluvlastníctva nehnuteľnosti a hnuťelné veci, spoločné peňažné prostriedky a počas manželstva im vznikli aj spoločné dlhy. V zmysle zhodného návrhu sporových strán prikázal nehnuteľnosti do ich výlučného vlastníctva tak ako tieto po ukončení spoločnej domácnosti sporové strany užívajú a aký spôsob vyporiadania sporové strany navrhovali. Súd prvej inštancie konštatoval, že sporové strany sa nedohodli na zostatkovej hodnote spoločných nehnuteľností. Na preukázanie svojich skutkových tvrdení o zostatkových hodnotách nehnuteľností v priebehu konania predkladali súdu súkromné znalecké posudky, dodatky k nim. Uviedol, že súkromné znalecké posudky, teda posudky predložené niektorou sporovou stranou a vypracované znalcom bez toho, aby znalca ustanovil súd sú v zmysle § 207 ods. 2 CSP postavené na úroveň znaleckým posudkom vypracovaných súdom ustanovenými znalcami, a to vtedy ak súkromný znalecký posudok má všetky zákonom predpísané náležitosti a obsahuje doložku o tom, že znalec si je vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku. Žalobca predložil súkromný znalecký posudok znalca z odboru stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľností P.. R. D. č. XXX/XXXX zo dňa 19.07.2017, v ktorom znalec po vykonaní ohliadky nehnuteľnosti dňa 07.07.2017 za použitia metódy polohovej diferenciácie stanovil všeobecnú hodnotu rodinného domu s pozemkami na 190.000 Eur s tým, že hodnotu nehnuteľností určil podľa stavebno-technického stavu ku dňu 07.07.2017 a podľa cenových relácií platných pre 1. štvrtrok 2017. Žalobca predložil od toho istého znalca znalecký posudok č. XXX/XXXX zo dňa 20.07.2017, v ktorom znalec po vykonaní ohliadky nehnuteľnosti dňa 14.07.2017 za použitia metódy polohovej diferenciácie stanovil všeobecnú hodnotu bytu, podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, podielu na pozemkoch na 66.100 Eur s tým, že hodnotu nehnuteľností určil podľa stavebno-technického stavu ku dňu 14.07.2017 a podľa cenových relácií platných pre 1. štvrtrok 2017. Žalovaná predložila znalecký posudok č. XX/XXXX vypracovaný dňa 18.02.2018 znalcom z odboru stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľností P.. B. O.. V ňom znalec po ohliadke rodinného domu stanovil za použitia metódy polohovej diferenciácie všeobecnú hodnotu rodinného domu s pozemkami na 216.000 Eur s tým, že hodnotu nehnuteľností určil podľa stavebno-technického stavu ku dňu 16.02.2018 a podľa cenových relácií platných k 17.02.2018. Obaja znalci v rámci ich výsluchu trvali na záveroch v ich znaleckých posudkoch. Súd poukazuje na to, že v zmysle ustálenej judikatúry súdov (napr. R 42/1972, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 176/2011 zo dňa 31.10.2012, sp. zn. 3Cdo 174/2012 z 25.07.2013, sp. zn. 1MCdo 12/2011 z 24.03.2014) pri oceňovaní vecí patriacich do vyporiadavaného BSM sa vychádza zo stavu veci ku dňu zániku BSM (technický stav, vek, kvalita, miera opotrebenia), avšak z ceny v čase, keď dochádza k vyporiadaniu (dátum najbližší k rozhodnutiu súdu o vyporiadaní BSM). V konaní strany netvrdili také okolnosti, ktoré by odôvodňovali potrebu odklonu od tejto ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít. Potom ako boli strany oboznámené s týmto predbežným právnym posúdením veci, žalobca predložil súdu doplnenie č. X znaleckého posudku č. XXX/XXXX zo dňa 03.10.2019, v ktorom znalec P.. R. D. za použitia metódy polohovej diferenciácie a s prihliadnutím na

stavebnotechnický stav ku dňu 07.07.2017 stanovil všeobecnú hodnotu rodinného domu s pozemkami ku dňu 27.09.2019 na 214.000 Eur. Z obsahu doplnenia posudku (str. 3, 14) je zrejmé, že znalec použil koeficient cenovej úrovne vo výške 2,554 podľa štatistických údajov vydaných Štatistickým úradom SR platných pre 2. štvrťrok 2019. Koeficient v tejto istej výške použil znalec P. R. D. aj pri výpočte a stanovení všeobecnej hodnoty bytu, podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, podielu na pozemkoch v doplnení č. X znaleckého posudku č. XXX/XXXX zo dňa 03.10.2019, v ktorom stanovil všeobecnú hodnotu týchto nehnuteľností ku dňu 27.09.2019 na 86.900 Eur po zohľadnení stavebnotechnického stavu ku dňu 14.07.2017, pričom zvolil metódu polohovej diferenciacie, ktorá je relevantná, keďže na trhu je obmedzená ponuka realít vhodných na porovnanie a ponuky z realitných portálov, ktoré uvádzal v posudku nemohol znalec fyzicky ohliadnuť. Žalovaná následne predložila znalecký posudok č. XXX/XXXX zo dňa 02.11.2019, v ktorom znalec P. B. O. za použitia metódy polohovej diferenciacie po zohľadnení stavebnotechnického stavu ku dňu 14.07.2017 stanovil všeobecnú hodnotu bytu, podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, podielu na pozemkoch na sumu 67.400 Eur. V posudku znalec P. B. O. uviedol, že dátum, ku ktorému sa byt ohodnocuje, je 29.10.2019, no zo str. 3 a nasl. strán posudku vyplýva, že pri výpočte východiskovej hodnoty, potrebnej pre určenie technickej hodnoty a následne pre určenie všeobecnej hodnoty bytu znalec použil koeficient cenovej úrovne platný pre 3. štvrťrok 2017, ktorý bol vo výške 2,397 podľa štatistických údajov vydaných Štatistickým úradom SR. Závery znalcov sa teda rozchádzali čo do výšky všeobecnej hodnoty bytu a rodinného domu. Žiadna zo strán nenavrhol nariadiť kontrolné znalecké dokazovanie podľa § 207 ods. 3 CSP. Súd prvej inštancie uviedol, že takýto dôkaz nemôže nariadiť bez návrhu sporovej strany. Žalobca žiadal, aby súd vychádzal zo súkromných znaleckých posudkov, ktoré predložil žalobca a žalovaná žiadala, aby súd vychádzal z ňou predložených súkromných znaleckých posudkov. Súd prvej inštancie teda vyhodnotil presvedčivosť každého z posudkov, pokiaľ ide o jeho úplnosť vo vzťahu k posudzovaným skutočnostiam, zásadám logického myslenia a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi a z pohľadu toho, či posudky zodpovedajú požiadavkám relevantnej judikatúry súdov. Konštatoval, že podľa prílohy č. 3 vyhlášky MS SR č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku Všeobecná hodnota je výsledná objektivizovaná hodnota nehnuteľností a stavieb, ktorá je znaleckým odhadom ich najpravdepodobnejšej ceny ku dňu ohodnotenia, ktorú by tieto mali dosiahnuť na trhu v podmienkach voľnej súťaže, pri poctivom predaji, keď kupujúci aj predávajúci budú konať s patričnou informovanosťou i opatrnosťou a s predpokladom, že cena nie je ovplyvnená neprímeranou pohnútkou. Uviedol, že pri stanovení všeobecnej hodnoty stavieb sa vypočíta najprv východisková hodnota stavieb, pri výpočte ktorej sa použije aj koeficient vyjadrujúci vývoj cien. Tento koeficient sa určí pomocou verejne publikovaných indexov vývoja cien stavebných prác a materiálov v stavebníctve vydávaných Štatistickým úradom Slovenskej republiky po jednotlivých štvrťrokoch pre odbor stavebníctvo ako celok. V prípade, že k termínu ohodnotenia neboli aktuálne indexy verejne publikované, použijú sa posledné známe. Obidvaja znalci pri výsluchu na pojednávaní uviedli, že v období rokov 2017, 2018 sa ceny nehnuteľnosti vyvíjali, išli smerom hore. Ceny nehnuteľností mali aj v roku 2019 rastúcu tendenciu, čo je všeobecne známa skutočnosť. Znalec P. R. D. v doplneniach posudkov použil koeficient cenovej úrovne vo výške 2,554 podľa štatistických údajov vydaných Štatistickým úradom SR platných pre 2. štvrťrok 2019, ktorý zohľadňuje ceny aktuálne ku dňu ním vykonaného ohodnotenia bytu a rodinného domu, čo je v súlade s vyššie uvedenou vyhláškou ako aj judikatúrou súdov. Znalec P. B. O. vo svojom posudku č. XXX/XXXX použil koeficient cenovej úrovne vo výške 2,397 podľa údajov Štatistickým úradom SR platných pre 3. štvrťrok 2017 a logicky ním určená výsledná hodnota bytu bola nižšia v sume 67.400 Eur. Nezohľadnil teda ceny ku dňu vypracovania jeho znaleckého posudku zo dňa 02.11.2019, ale použil dva roky starý neaktuálny ukazovateľ cenovej úrovne v nižšej výške. Je potom zrejmé že hodnota bytu ním určená v tomto posudku nezodpovedá všeobecnej hodnote bytu ku dňu vykonania ohodnotenia bytu. Naopak znalec P. R. D. v doplnení č. X znaleckého posudku č. XXX/XXXX zohľadnil aktuálne ceny a tomu zodpovedá aj ním určená hodnota bytu v sume 86.900 Eur. Súd prvej inštancie uviedol, že nemohol vychádzať ani zo znaleckého posudku P. B. O. č. XX/XXXX zo dňa 18.02.2018 o stanovení hodnoty rodinného domu s pozemkami na sumu 216.000 Eur, pretože tento bol viac ako dva roky starý ku dňu vyhlásenia rozsudku. Mal za to, že hodnotu rodinného domu s pozemkami nepochybne presnejšie stanovuje doplnenie č. X znaleckého posudku č. P. R. D., a to vzhľadom na dátum jeho vypracovania dňa 03.10.2019 po zohľadnení aktuálnych cien, pričom v tomto posudku znalec P. R. D. použitie metódy polohovej diferenciacie pri stanovení všeobecnej hodnoty rodinného domu s pozemkami odôvodnil nedostatkom relevantných podkladov pre danú lokalitu a typ stavby. Žiadna zo strán netvrdila, že by od rozvodu manželstva sporových strán 04.03.2017 boli v byte a dome robené stavebné úpravy, ktorými by sa zásadným spôsobom zmenil stavebnotechnický stav nehnuteľností. Znalec P.

R. D. pri výsluchu poukázal na to, že miera opotrebenia nehnuteľností by bola rovnaká vzhľadom na to, že tak dátum rozvodu manželstva ako aj dátum, kedy vykonal znalec ohliadku nehnuteľností boli v jednom roku. Preto mal súd prvej inštancie za to, že možno uzavrieť, že stavebnotechnický stav, ako ho zistil znalec P. R. D. na ohliadke nehnuteľností dňa 07.07.2017 a 14.07.2017, zodpovedal stavu ku dňu zániku BSM, t.j. k 04.03.2017. Konštatoval, že doplnenia znaleckých posudkov P. R. D. zo dňa 03.10.2019 majú všetky náležitosti v zmysle zákona č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov vrátane doložky o tom, že znalec si je vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku. Znalec P. R. D. v doplnení posudkov stanovil hodnoty bytu aj rodinného domu s pozemkami za použitia koeficientu cenovej úrovne platného ku dňu vypracovania posudkov, teda v súlade s vyššie uvedenou judikatúrou súdov zohľadnil aktuálne ceny nehnuteľností a vzal zreteľ na stavebnotechnický stav ku dňu zániku BSM. Posudok znalca P. B. O. zo dňa 18.02.2018, ktorým stanovil cenu domu s pozemkami, bol ku dňu vyhlásenia rozsudku už dva roky starý, a v posudku znalca P. B. O. zo dňa 02.11.2019 o určení ceny bytu neboli použité cenové relácie platné ku dňu ohodnotenia a preto súd z nich nemohol vychádzať. S poukazom na uvedené dôvody súd považoval doplnenia znaleckých posudkov P. R. D. zo dňa 03.10.2019 za presvedčivé, komplexné a použiteľné pre určenie ceny vyporiadavaných nehnuteľností a súd z nich vychádzal. Súd prvej inštancie vyporiadal aj osobné motorové vozidlá, ktoré boli ku dňu právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Uviedol, že počas manželstva strany nadobudli osobné motorové vozidlo zn. Z., VIN: Y., EVČ: R. s príslušenstvom, ktoré má v užívaní žalovaná. Toto vozidlo súd v zmysle zhodného návrhu sporových strán prikázal do výlučného vlastníctva žalovanej, ktorá ho má v držbe. Na základe kúpnej zmluvy zo dňa 06.08.2016 uzavretej medzi E. Q. ako predávajúcou a žalovanou ako kupujúcou nadobudli sporové strany do BSM osobné motorové vozidlo zn. Z., VIN: Y., rok výroby XXXX, ktoré malo najazdených 167825 km, a následne mu bolo pridelené EVČ: R. za kúpnu cenu 16.900 Eur. Z dokazovania vyplynulo, že žalobca toto vozidlo v máji 2019 predal kupujúcemu M. Q., ktorý vyplatil kúpnu cenu žalobcovi. Vozidlo pred vydaním rozhodnutia o vyporiadaní BSM opustilo vlastnícku sféru sporových strán. Žalovaná nenapadla neplatnosť tohto právneho úkonu. V rámci vyporiadania BSM už súd teda nemohol prikázať do vlastníctva žiadnej zo strán túto hnuťelnú vec, ale len kúpnu cenu prijatú žalobcom z predaja auta a žalovaná má nárok na svoj podiel z nej. Žalovaná popierala tvrdenie žalobcu, že vozidlo predal za 9.200 Eur; tvrdila, že kúpna cena mohla byť vyššia. Z predloženého detailu pohybu na účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedeného v R.. zo dňa 24.05.2019 vyplýva, že dňa 24.05.2019 bol na tento účet vložený vklad v hotovosti v sume 8.200 Eur s poznámkou, že vklad sa týka predaja auta - M. Q.. Z výsluchu svedkyne N. S. boli preukázané tvrdenia žalobcu o tom, že vozidlo prišiel záujemca o kúpu osobne vyskúšať a vyzdvihnúť do R. a keďže vtedy bol žalobca pracovne v zahraničí, faktické úkony súvisiace s kúpou, teda testovaciu jazdu, vklad prvej časti kúpnej ceny na účet žalobcu v pobočke R.. v R. v F. vybavovala za žalobcu svedkyňa, ktorá je jeho priateľkou, pričom kupujúci odovzdal zvyšnú časť kúpnej ceny nasledujúci deň pred rodinným domom sporových strán a vozidlo si odviezol. Svedkyňa tiež potvrdila, že predloženú písomnú kúpnu zmluvu ohľadom vozidla, v ktorej je uvedená kúpna cena 9.200 Eur datovanú 24.05.2019 podpísala ona za žalobcu, čím sa vysvetlilo tvrdenie žalovanej, že sa nejedná o podpis žalobcu na tejto kúpnej zmluve. Svedkyňa N. S. sa nevedela vyjadriť k výške kúpnej ceny, za ktorú predal žalobca predmetné vozidlo. Z predloženého do jazyka slovenského preloženého prepisu konverzácie z aplikácie messenger vyplýva, že M. Q. bol pôvodne ochotný zaplatiť žalobcovi za auto len čiastku 9.000 Eur, no žalobca chcel vyššiu cenu, pričom zo správ vzájomne zaslaných medzi komunikujúcimi dňa 21.05.2019 je zrejmé, že si napokon dohodli kúpnu cenu 9.200 Eur, ktorú ponúkal záujemca o kúpu žalobcovi naposledy a od tejto správy už v nasledujúcich konverzáciách sa kúpnu cenou nezaoberali, ale riešili len prepis auta, ubytovanie M. Q. v penzióne U. a doplatenie druhej časti kúpnej ceny. Súd prihliadal aj na to, že tvrdenia žalobcu o dohodnutej a vyplatenej kúpnej cene boli konzistentné. Skutočnosť, že žalobca vozidlo predal za 9.200 Eur totiž žalobca uviedol už na pojednávaní dňa 31.05.2019, teda len pár dní po predaji vozidla zo dňa 24.05.2019. Preto mal súd za to, že žalobca preukázal svoje tvrdenie že vozidlo predal za sumu 9.200 Eur. Ďalej uviedol, že sporové strany sa nezhodli na zostatkovej hodnote vozidla, ktoré ostalo v užívaní žalovanej. Žalobca nesúhlasil s cenou motorového vozidla zn. Z. podľa žalovanou predloženej cenovej ponuky zo dňa 16.02.2018, v ktorej bola stanovená výkupná cena po úspešnom komisionálnom predaji v sume 12.211 Eur, a výkupná cena pri okamžitom výkupe v sume 10.463 Eur, čo odôvodňoval tým, že spoločnosť Z., ktorá túto cenovú ponuku vypracovala nie je znalcom v oblasti oceňovania áut. Žalobca napokon predložil znalecký posudok č. XXXXXXXXXXX vyhotovený znaleckou organizáciou B. zo dňa 13.02.2020 na požiadanie žalobcu. Znalecká organizácia po oboznámení sa s relevantnými dokladmi od vozidla (osvedčenia o evidencii vozidla časť II, vyjadrenie importéra k fakturovanej cene za nákup nového vozidla, dokladu o oprave vozidla) a po vykonaní ohliadku vozidla dňa 31.01.2020

stanovila všeobecnú hodnotu osobného motorového vozidla zn. Z., VIN: Y., EVČ: R., uvedeného do prevádzky 28.09.2009 na sumu 9.934 Eur ku dňu 31.01.2020. Znalecký posudok obsahuje aj doložku o tom, že znalecká organizácia si je vedomá následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku. Žalovaná súhlasila s tým, že predmetné vozidlo má všeobecnú hodnotu 9.934 Eur, ktorú stanovila znalecká organizácia v uvedenom znaleckom posudku. Súd pri vyporiadaní BSM môže zohľadniť len všeobecnú hodnotu vozidla. V zmysle ustálenej judikatúry súdov sa pri zisťovaní ceny majetku tvoriaceho predmet bezpodielového spoluvlastníctva vychádza zo všeobecnej ceny majetku, ktorú je určená v závislosti od situácie na trhu v danom mieste a čase, ku ktorému sa BSM vyporiadava. Všeobecná (trhová) hodnota môže byť zistená z dokazovania vykonaného na návrh sporových strán, a to buď z ponúk na predaj porovnateľných vozidiel, alebo na základe posúdenia osoby odborne spôsobilej. Podľa prílohy č. 6 vyhl. MS SR č. 492/2004 Z.z. Všeobecná hodnota vozidla je hodnota vozidla v danom mieste a čase v Eurách, pri ktorej stanovení sú okrem vplyvu opotrebenia zahrnuté aj vplyvy trhu (predajnosť typu vozidla). Vyjadruje hodnotu vozidla pri jeho predaji obvyklým spôsobom na voľnom trhu k rozhodnému dátumu. Súd preto vychádzal zo všeobecnej hodnoty vozidla v sume 9.934 Eur, ako ju určila znalecká organizácia ku dňu 31.01.2020 v posudku zo dňa 13.02.2020. Znalecká organizácia na základe požiadavky žalobcu v posudku určila aj technickú hodnotu vozidla ku dňu 04.03.2017, resp. ku dňu 31.01.2020 na sumu 21.502 Eur. Súd prvej inštancie uviedol, že pri ustálení ceny vozidla nemohol zohľadniť uvedenú technickú hodnotu vozidla minimálne z dôvodu nezrozumiteľnosti tohto záveru znaleckého posudku, keďže na otázku, aká bola technická hodnota vozidla ku dňu 04.03.2017 odpoveď znaleckej organizácie znela, že technická hodnota vozidla ku dňu 31.01.2020 predstavovala sumu 21.502 Eur. Mal za to, že z dôvodu uvedenia dvoch rozdielnych dátumov je uvedený záver znaleckého posudku nezrozumiteľný, nie je zrejmé, k akému konkrétnemu dátumu bola určená táto technická hodnota vozidla. Žalobca na pojednávaní bližšie špecifikoval spoločné hnutelné veci nachádzajúce sa v rodinnom dome a spoločné hnutelné veci nachádzajúce sa v spoločnom byte strán uvedením značky, popisu vecí s tým, že žalovaná tieto tvrdenia žalobcu nerozporovala. Preto súd do výrokov rozsudku pojal elektrospotrebiče s uvedením ich značiek na základe tvrdení žalobcu, ktoré žalovaná nepoprela. Žalobca napokon na pojednávaní dňa 06.03.2020 súhlasil s tým, že zostatková hodnota týchto hnutelných vecí (nábytku a zariadenia v byte a dome) je v takej výške, ako ju uvádzala žalovaná vo svojom vyjadrení. Pretože sa sporové strany zhodli na zostatkovej hodnote týchto vecí, súd už nenariaďoval dokazovanie znalcom na stanovenie všeobecnej hodnoty týchto hnutelných zložiek masy BSM ako to pôvodne navrhoval žalobca pre prípad, že sa strany nezhodnú na zostatkovej hodnote s tým, že by šlo o nehospodárny a nadbytočný dôkaz. Pri vyporiadaní hnutelných vecí súd prvej inštancie vzal zreteľ na zásadu, podľa ktorej sa hnutelná vec prikáže do vlastníctva tej sporovej strane, ktorá ju má, resp. mala naposledy v užívaní a prihliadal aj na zhodný návrh sporových strán. V zmysle uvedenej zásady po zohľadnení zhodného návrhu sporových strán a ich zhody čo do výšky zostatkovej hodnoty prikázal hnutelné veci sporovým stranám tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého uznesenia. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že v zmysle návrhu sporových strán vyporiadal aj peňažné prostriedky na účtoch sporových strán, pričom vychádzal zo súm evidovaných zostatkov na účtoch ku dňu právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva sporových strán, teda ku dňu 04.03.2017. Peňažné prostriedky na bežnom účte žalobcu vedenom v R.. IBAN: K., ktorých zostatok ku dňu právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva sporových strán podľa správy R. zo dňa 20.06.2019 predstavoval sumu 852,56 Eur, súd prvej inštancie v zmysle zhodného návrhu sporových strán prikázal do vlastníctva žalobcu, ktorý je majiteľom a disponentom s účtom. Do vlastníctva žalobcu prikázal aj zostatok na bežnom účte vedenom na jeho meno v V.. č. účtu K., ktorý podľa výsledku lustrácie prostredníctvom uvedenej banky predstavoval ku dňu 04.03.2017 sumu 9.600 Eur. V tejto súvislosti do vlastníctva žalobcu prikázal aj peňažné prostriedky v hotovosti v sume 400 Eur, ktoré žalobca vybral z tohto účtu dňa 28.02.2017 z bankomatu, ako vyplýva z výpisu z tohto účtu zo dňa 31.03.2017. Zostatok na účte v sume 9.600 Eur spolu s vybranou hotovosťou v sume 400 Eur spolu predstavujú sumu 10.000 Eur a žalobca súhlasil s tým, že túto peňažnú čiastku v sume 10.000 Eur je potrebné zahrnúť do masy BSM. Z výpisu z tohto účtu vedeného v V.. zo dňa 28.02.2017 bolo zistené, že dňa 17.02.2017 bola na tento účet vložená čiastka 10.000 Eur, pričom k tomuto dátumu bol aj založený tento účet v prospech žalobcu, ako vyplýva z odpovede banky na lustráciu zo dňa 13.06.2019. Žalobca na vysvetlenie uviedol, že v prípade tohto vkladu v sume 10.000 Eur ide o peňažné prostriedky, ktoré vybral vo februári 2017 z jeho účtu vedeného v R.. číslo IBAN: K., na ktorý účet ich pôvodne dňa 17.10.2016 vložila hotovostným vkladom žalovaná v sume 10.200 Eur, čo je zrejmé z výpisu z tohto účtu vedeného v R. zo dňa 01.03.2017. Žalovaná peňažnú hotovosť v sume 10.200 Eur obdržala z kúpnej ceny predaného motorového vozidla strán zn. Z., ktoré bolo spoločným majetkom strán. Zvyšná časť v sume 200 Eur z hotovostného vkladu v pôvodnej sume 10.200 Eur teda ostala

po výbere čiastky 10.000 Eur dňa 17.02.2017 na účte žalobcu vedeného v R.. číslo IBAN: K., zostatok ktorého účtu súd vyporiadal. Bola tak vyporiadaná celková suma 10.200 Eur z predaja vozidla, ktorú žalovaná vložila na účet žalobcu vedený v R. Súd prvej inštancie nemal za preukázané tvrdenie žalovanej, že by predmetom vyporiadania BSM mali byť ďalšie peňažné prostriedky v sume 10.000 Eur s tým, že ide o tie isté peňažné prostriedky. Sporové strany sa na pojednávaní zhodli na tom, že zostatok na bežnom účte žalobcu vedenom v K. č. účtu XXXXXXXXXXXX, z ktorého výpis sa nachádza v spise, bol ku dňu zániku manželstva sporových strán v sume 5.632,97 Eur. Peňažné prostriedky v tejto výške súd teda prikázal žalobcovi, keďže účet je vedený na meno žalobcu, ktorý disponuje s účtom. Zároveň peňažné prostriedky na bežnom účte žalovanej vedenom v R. IBAN: K., ktorých zostatok podľa správy R. zo dňa 08.02.2019 ako aj podľa výpisu z tohto účtu ku dňu právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva bol vo výške 64,33 Eur, prikázal do vlastníctva žalovanej, ktorá je majiteľom a disponentom s účtom. Do vlastníctva žalovanej prikázal aj zostatok na bežnom účte vedenom na jej meno v R. IBAN K., ktorý podľa výpisu z tohto účtu predstavoval ku dňu 04.03.2017 sumu 11.554,77 Eur. Mal za to, že nemohol podľa návrhu žalobcu do BSM strán zahrnúť zostatok na tomto účte žalovanej vo výške 44.879,55 Eur, ktorý bol bankou evidovaný ku dňu 05.06.2019, kedy bola bankou vyhotovená odpoveď na lustráciu tohto účtu prostredníctvom banky. Konštatoval, že rozhodujúcim dátumom pre ustálenie výšky peňažných prostriedkov na účte, ktoré patria do masy BSM, je dátum právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva, kedy zaniklo bezpodielové spoluvlastníctvo sporových strán. Považoval za nepostačujúce všeobecné tvrdenie žalobcu, že túto sumu mohla žalovaná pred zánikom BSM vybrať zo svojho účtu a následne po rozvode manželstva ju vložiť na jej účet. Žalobca neuviedol kedy a v akej sume vykonala žalovaná do rozvodu manželstva strán zo svojho účtu výbery peňažných prostriedkov, ktoré si mala odložiť a vložiť po rozvode manželstva späť na účet. Žalobca neuniesol v tomto smere bremeno tvrdenia. Výpisy z tohto bežného účtu ako aj z druhého bežného účtu žalovanej tiež vedeného v R.. za obdobie od 31.08.2013 do zániku manželstva dňa 04.03.2017 boli pritom do spisu zabezpečené, žalobcovi doručené a žalobca teda mal možnosť z nich identifikovať konkrétne debetné transakcie na účtoch žalovanej a v rámci bremena tvrdenia tieto jednotlivé výbery z účtoch žalovanej špecifikovať. Žalobca tak neurobil. Súd prvej inštancie uviedol, že nemôže sám z listinných dôkazov v spise vyhľadávať rozhodujúce skutočnosti, pretože skutočnosti rozhodujúce pre vec samu má v rámci bremena tvrdenia uvádzať sporová strana. Podľa § 132 ods. 2 CSP opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Žalovaná popierala, že by peňažné prostriedky na jej bežnom účte, ktoré boli ku dňu 05.06.2019 vo výške cca 44.000 Eur mali patriť do BSM, a na vysvetlenie uviedla, že na jej účte po rozvode manželstva strán pribudli peňažné prostriedky z príjmov žalovanej zo živnosti, pretože žalovaná nechodí na luxusné dovolenky, ale si zarába na živobytie. Uvedené vysvetlenie žalovanej sa javilo súdu prvej inštancie ako vierohodné, keďže žalovaná je od roku 2005 živnostníčkou ako vyplýva aj z internetu zadováženého predloženého výpisu zo živnostenského registra zo dňa 28.01.2020 a podľa vyjadrenia žalobcu príjem žalovanej zo živnosti počas manželstva predstavoval až 3.500 Eur mesačne. Keďže žalovaná po rozvode manželstva nemíňala peniaze na drahé dovolenky, žiadna zo strán netvrdila, že by od rozvodu manželstva musela z jej príjmu uhradiť mimoriadne výdavky a na účte mala ku dňu 04.03.2017 sumu 11.554,77 Eur a v živnosti pokračovala aj po rozvode manželstva strán, bolo v jej možnostiach dosiahnuť z vykonávania podnikateľskej činnosti za obdobie od zániku BSM (04.03.2017) do 05.06.2019 príjem, z ktorého aj po odpočítaní jej bežných výdavkov za toto obdobie ostali na účte žalovanej peňažné prostriedky vo výške 44.879,55 Eur. Z vykonaného šetrenia súd nemal za zistené, že by mali strany vedené aj ďalšie účty, na ktorých by boli uložené peňažné prostriedky patriace do ich BSM. Pri vyporiadaní spoločných dlhov, ktoré vznikli za trvania manželstva účastníkov použil analogicky rovnaké zásady, aké platia pri vyporiadaní spoločného majetku v zmysle § 150 Obč. zákonníka. Súd prvej inštancie uviedol, že zo zhodných tvrdení strán vyplynulo, že v priebehu manželstva si sporové strany vzali od N.. úver v sume 128.740,50 Eur na základe zmluvy o poskytnutí úveru č. V. zo dňa 16.08.2013 v znení jej dodatku č. X, s tým, že sporové strany sa zaviazali úver splatiť s úrokmi a poplatkami v dohodnutých mesačných splátkach vo výške 848,20 Eur do 20.09.2031. Tento úver mal byť použitý na financovanie kúpnej ceny za rodinný dom s pozemkami, čo vyplýva z textu úverovej zmluvy. Z potvrdenia N. zo dňa 03.11.2017 bolo zistené, že neuhradený zostatok tohto úveru predstavoval ku dňu 04.03.2017 (kedy zaniklo BSM strán) sumu 110.739,71 Eur. Z výpisu z LV č. XXXX k.ú. T. bolo preukázané, že rodinný dom s pozemkami sú zaťažené záložným právom v prospech N. na základe zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti č. XXXXXXX-XX zo dňa 16.08.2013. Keďže súd prvej inštancie prikázal do vlastníctva žalobcu rodinný dom s pozemkami, ktoré sú zaťažené záložným právom na zabezpečenie splnenia záväzkov zo zmluvy o úvere zo dňa 16.08.2013, mal za to, že je namieste, aby zostatok tohto väčšieho úveru zaplatil banke žalobca, ktorý od rozvodu manželstva nepretržite spláca splátky tohto úveru. Podľa zhodných

vyjadrení strán im ich syn S. E. poskytol dňa 28.08.2013 pôžičku vo výške 40.320 Eur na základe ústnej zmluvy o pôžičke, pričom peňažné prostriedky na to získal od N.. na základe zmluvy o úvere č. XXX/XXXXXX/XX-XXX/XX zo dňa 28.08.2013. Podľa potvrdenia N.. zo dňa 20.03.2017 predstavuje neuhradený zostatok úveru č. XXX/XXXXXX/XX-XXX/XX ku dňu 20.03.2017 sumu 35.565,88 Eur. Z výpisu z LV č. XXXX a z výpisu z LV č. XXXX k.ú. R. bolo preukázané, že byt, podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku, na ktorom je postavený bytový dom, sú zaťažené záložným právom v prospech N.. na základe zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti č. XXX/XXXXXX/XX-XXX/XX zo dňa 28.08.2013. Žalovanej bol prikázaný do vlastníctva byt, podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku, na ktorých je zriadené záložné právo zabezpečujúce splnenie záväzkov zo zmluvy o úvere zo dňa 28.08.2013, ktorú zmluvu uzavrel s N. syn sporových strán, a preto mal súd za to, že je spravodlivé prikázať žalovanej dosplácať dlh zo zmluvy o pôžičke voči S. E. ako veriteľovi, keďže podľa zhodných tvrdení strán žalovaná uhradza splátky tejto pôžičky od zániku BSM strán. Súd prvej inštancie pre vyporiadanie spoločných pasív považoval za určujúce, aby manžel splácal ten dlh, ktorý je zabezpečený záložným právom banky na tej nehnuteľnosti, ktorá bola prikázaná do vlastníctva manželovi, ktorý v nehnuteľnosti aj býva. Skutočnosť, že aj pôžička od syna sporových strán bola použitá na zariadenie rodinného domu považoval v tomto smere za druhoradú. Súd prvej inštancie prikázal žalobcovi zaplatiť zostatok úveru voči N., ktorého výška ku dňu zániku BSM predstavovala 110.739,71 Eur. Keďže splátky úveru na základe úverovej zmluvy zo dňa 16.08.2013 splácal iba žalobca od rozvodu manželstva strán doteraz z jeho výlučných prostriedkov a bude ich splácať až do uhradenia zostatku úveru, žalovaná je pri rovnosti podielov strán povinná nahraďiť žalobcovi polovicu zo zostatku tohto úveru, t.j. sumu 55.369,86 Eur (1/2 zo sumy 110.739,71 Eur). Žalovaná od rozvodu manželstva splácala synovi sporových strán (priamo na účet N..) pôžičku, a keďže jej súd prikázal ju splácať až do uhradenia celkového zostatku, ktorý ku dňu zániku BSM predstavoval sumu 35.565,88 Eur, pri rovnosti podielov má žalovaná nárok voči žalobcovi na náhradu polovice tohto zostatku, t.j. sumy 17.782,94 Eur (1/2 zo sumy 35.565,88 Eur). Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaná nesúhlasila s tvrdením žalobcu, že spoločným dlhom strán je aj úver v sume 17.500 Eur, ktorý si žalobca vzal od K. na základe zmluvy o úvere č. XXXXX-XXXXXX. zo dňa 04.08.2016 a ktorý žalobca spláca v splátkach po 430 Eur mesačne. Zostatok tohto úveru podľa potvrdenia K.o zo dňa 26.06.2017 bol k tomuto dňu vo výške 14.405,15 Eur. Zo zhodných tvrdení strán vyplýva, že túto úverovú zmluvu s rakúskou bankou podpísal iba žalobca, žalovaná ju nepodpísala. Žalovaná už v prvom vyjadrení k žalobe popierala, že by si žalobca vzal tento úver s jej súhlasom a vedomím a na tomto tvrdení zotrvala po celú dobu konania. Súhlas žalovanej s uzavretím tejto úverovej zmluvy nepreukazuje ani tvrdenie žalobcu, ktorým naznačoval, že žalovaná musela vedieť o tomto úvere, pretože ona uzavrela dňa 06.08.2016 ako kupujúca kúpnu zmluvu, na základe ktorej bolo do BSM nadobudnuté osobné motorové vozidlo zn. Z., a kúpna cena 16.900 Eur za toto auto mala byť vyplatená z tohto úveru od rakúskej banky. Žiadna zo strán nespochybňovala, že by nemali úmysel nadobudnúť uvedené auto do ich BSM. Žalobca nepreukázal, že ide o spoločný dlh sporových strán. Tento dlh vznikol za trvania manželstva, ale zo zmluvy o úvere uzavretej len jedným z manželov, žalobcom samostatne. Dlh vzniknutý na základe takto uzavretej zmluvy nie je spoločným záväzkom, ale ide o záväzok len žalobcu, ktorý zmluvu o úvere s rakúskou bankou uzavrel. Ak skutočne boli peňažné prostriedky z úveru od rakúskej banky použité na nadobudnutie spoločnej veci, a to uvedeného motorového vozidla, tak žalobcovi by vzniklo právo žiadať od žalovanej, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho (požičaných peňažných prostriedkov) vynaložil na spoločný majetok v zmysle § 150 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na dispozičný princíp musí bývalý manžel v konaní o vyporiadanie BSM vzniesť procesný návrh, ktorým voči druhému bývalému manželovi uplatní pohľadávku (nárok) na náhradu toho, čo zo svojho oddeleného majetku vynaložil na získanie spoločnej veci. Ak sporová strana o to nepožiada, bolo by prekročením návrhu nad rámec ustanovenia § 153 ods. 2 O.s.p. (teraz § 216 ods. 1, ods. 2 CSP), pokiaľ by súd takýto zápočet vykonal. Súd prvej inštancie poukázal na to, že k rovnakému záveru dospel aj Najvyšší súd ČR v rozsudku sp. zn. 22Cdo 999/2006 zo dňa 09.11.2006. Žalobca však takýto procesný návrh neučinil a preto tento vnos žalobcu nemohol súd zohľadniť. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovanej sa nepodarilo preukázať, že sporové strany majú neuhradený spoločný dlh titulom pôžičky v sume 2.500 Eur voči matke žalovanej. Pôžičku si vzala žalovaná od svedkyne bez vedomia a súhlasu žalobcu, žalobca sa to tom, že bola táto pôžička žalovanej poskytnutá dozvedel až neskôr, preto súd prvej inštancie ustálil, že ide o výlučný dlh žalovanej. Pokiaľ žalobca žiadal, aby súd vyporiadal BSM v pomere 2/3 pre neho a 1/3 pre žalovanú, konštatoval, že nezistil žiadne výnimočné skutočnosti, ktoré by boli dôvodom pre zníženie podielu žalovanej a pri vyporiadaní vychádzal z rovnosti podielov oboch sporových strán. Uviedol, že žalobca vyporiadanie v pomere 2/3 pre

neho a 1/3 pre žalovanú žiadal s odôvodnením, že sa podstatne väčšou mierou zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí, keďže celú hypotéku splácal výlučne žalobca z jeho príjmu a žalovaná dosahovala príjem vo výške 3.500 Eur mesačne. Ďalej uvádzal, že na nadobudnutie spoločných garáží, áut a chaty v D., ktoré počas manželstva strany predali, si žalobca viackrát zobral pôžičku v Q. a splatil cca 48.000 Eur, no žalovaná ničím neprispela, ale z jej príjmu kupovala pre seba drahé značkové oblečenie a obuv. Žalovaná popierala tvrdenia žalobcu o tom, že sa v menšej miere zaslúžila o nadobudnutie a udržanie spoločného majetku. Uvádzala, že všetky autá, ktoré strany nadobudli počas manželstva na leasing, splácala ona z jej príjmu a chata v D. bola zaťažená záložným právom na zabezpečenie pohľadávky S.. z úverov, ktoré tiež splácala žalovaná z jej príjmu. Z potvrdenia S.. zo dňa 30.07.2013 adresovaného žalovanej vyplýva, že S.. neevidovala omeškané splátky poskytnutého úveru na základe zmluvy č. XXXXXXXXXX. Žalovaná popierala tvrdenie žalobcu o tom, že splátky úveru S.. leasingové splátky na autá boli hradené takým spôsobom, že žalobca dával žalovanej na ten účel do ruky peniaze v hotovosti; trvala na tom, že tieto splátky jej boli strhávané z účtu. Súd potom uzavrel, že počas manželstva strán niektoré spoločné záväzky strán splácal žalobca z jeho príjmu zo zamestnania a niektoré spoločné záväzky strán uhradila žalovaná z jej príjmu zo živnosti. Uvedené bolo výsledkom ich dohody. V danom prípade je potrebné tiež zohľadniť, že žalovaná zabezpečovala starostlivosť o deti sporových strán a chod spoločnej domácnosti a úhradu nákladov na bývanie, a to aj v čase, keď sa žalobca nachádzal pracovne v zahraničí. Žalobca potvrdil tvrdenie žalovanej o tom, že žalovaná platila náklady na elektrinu, vodu, plyn na byte a na dome do októbra 2016 a potvrdil, že keď nebýval cez týždeň doma z dôvodu práce v zahraničí, vtedy mohla platiť žalovaná časť nákladov na stravu s tým, že cez víkend platil žalobca všetky veľké nákupy aj oblečenie. Svedok S. E., syn sporových strán, ktorý žil zo sporovými stranami v spoločnej domácnosti do 30.06.2012, kedy sa definitívne odsťahoval do Q., uviedol, že v čase, keď žil so sporovými stranami v spoločnej domácnosti, tak otec ako aj matka ho zobrali na obed, raz platil otec, inokedy matka. Cez týždeň býval žalobca pracovne preč, takže náklady na stravu svedka hradila matka. Žalovaná sa o svedka a jeho brata väčšinu času starala, pomáhala im s úlohami, vodila ich do školy, lebo žalobca bol pracovne v zahraničí. Nákupy do domácnosti robila žalovaná, keď nebol prítomný žalobca. Keď sa žalobca vrátil, spravil on nákupy. Svedok Z. E., syn sporových strán, ktorý žil zo sporovými stranami v spoločnej domácnosti do roku 2014, kedy sa odsťahoval do Q. uviedol, že v období, keď žil s rodičmi v spoločnej domácnosti sa o svedka aj jeho brata starala žalovaná, vozila ich do školy, na nákupy školských pomôcok, ktoré im hradila, písala s nimi úlohy do školy, bežné nákupy do domácnosti robila tiež žalovaná a platila ich svojou platobnou kartou. Keď svedok niečo potreboval, napr. platbu paušálu pre mobilného operátora, uhradila mu to žalovaná aj s mobilom. Z uvedených skutočností súd prvej inštancie vyvodil, že náklady do domácnosti, na rodinu, na deti sporových strán hradili zo svojich príjmov obe sporové strany a starostlivosť o deti zabezpečovala väčšinou žalovaná, keďže cez týždeň bol žalobca pracovne v zahraničí. Tvrdenia žalobcu, ktorými naznačoval, že žalovaná počas manželstva peniaze, ktoré zarobila, väčšinou míňala pre seba na kúpu luxusnej obuvi a oblečenia, neboli v konaní preukázané. Svedkovia S. E. a Z. E. nepotvrdili, že by žila počas manželstva nadštandardným luxusným životom. Žalovaná uvádzala, že si kúpila značkové oblečenie a obuv, no rovnako tak žalobca pripustil, že si nakupoval značkové oblečenie a obuv. Žalovaná aj po zakúpení drahšieho oblečenia a obuvi zabezpečila riadnu starostlivosť o deti, prispievala na chod domácnosti, hradila náklady na bývanie, aby nevznikli dlhy voči dodávateľom energií do domácnosti sporových strán. Vzhľadom na uvedené je irelevantné, koľko párov topánok si žalovaná kupovala počas manželstva. Nebolo teda preukázané, že by žalovaná svoje povinnosti týkajúce sa rodiny, starostlivosti o maloleté deti a správy spoločného majetku bezdôvodne zanedbávala. Celkovú hodnotu masy BSM súd prvej inštancie ustálil sumou 351.943,63 Eur s tým, že vzhľadom na zásadu parity (rovnosti podielov manželov) podiel žalobcu predstavuje sumu 175.971,82 Eur, podiel žalovanej predstavuje tiež sumu 175.971,82 Eur. Žalobca nadobudol majetok v celkovej hodnote 243.365,53 Eur (rodinný dom s pozemkami v hodnote 214.000 Eur + zariadenie a nábytok v rodinnom dome spolu v hodnote 3.680 Eur, zostatky na účtoch spolu v hodnote 16.085,53 Eur, + peňažné prostriedky v sume 400 Eur vybraté z účtu v V.. + peňažné prostriedky v sume 9.200 Eur získané z predaja osobného motorového vozidla zn. Z.) a žalovaná nadobudla majetok v celkovej hodnote 108.578,10 Eur (byt s podielom k pozemkom v hodnote 86.900 Eur + zariadenie a nábytok v byte spolu v hodnote 125 Eur, zostatky na účtoch žalovanej v hodnote 11.619,10 Eur + osobné motorové vozidlo zn. Z. v hodnote 9.934 Eur). Žalobca nadobudol majetok v hodnote o 67.393,72 Eur vyššej než je jeho podiel (hodnota majetku nadobudnutého žalobcom 243.365,53 Eur - podiel žalobcu 175.971,82 Eur) a sumu 67.393,72 Eur by mal vyplatiť žalovanej. Žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi polovicu zo zostatku hypotekárneho úveru, t.j. sumu 55.369,86 Eur a žalobca je povinný nahradiť žalovanej čiastku 17.782,94 Eur titulom pôžičky voči synovi strán, pričom započítaním týchto vzájomných

nárokov ohľadom spoločných záväzkov vychádza, že žalovaná je povinná titulom spoločných pasív nahradiť žalobcovi sumu 37.586,92 Eur. Po odrátaní tejto sumy od nároku žalovanej v sume 67.393,72 Eur titulom rovnosti podielov na majetku je zrejmé, že žalobca je povinný na vyrovnanie podielov zaplatiť žalovanej sumu 29.806,80 Eur (67.393,72 Eur - 37.586,92 Eur). Žalobcovi preto súd prvej inštancie uložil povinnosť vyplatiť žalovanej titulom vyporiadania BSM sumu 29.806,80 Eur. Lehotu na plnenie určil podľa § 232 ods. 3 CSP do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, keďže žalobca nežiadal dlhšiu lehotu na splnenie povinnosti, neuvádzal skutkové tvrdenia, ktorými by odôvodňoval dlhšiu lehotu na splnenie tejto povinnosti. Záverom súd prvej inštancie konštatoval, že v zmysle návrhu žalobcu nevykonal dokazovanie výsluchom svedkyne Z. N., ktorá je kolegyňou žalovanej, na preukázanie toho, že žalovaná si kupovala neprímerane drahé veci. Z výsluchu žalobcu ako aj žalovanej zistil, že obaja si počas manželstva kupovali značkové drahšie oblečenie a obuv, a zároveň z výsluchu synov sporových strán, ktorí žili so sporovými stranami v spoločnej domácnosti nevyplývalo, že by žalovaná viedla nadštandardný luxusný život, a ani to, že by zanedbávala starostlivosť o rodinu, deti, domácnosť a spoločný majetok. Súd prvej inštancie podľa návrhu žalobcu nevyžiadal od banky kompletný výpis z bežného účtu žalovanej vedeného v R.. aj za obdobie po zániku BSM, t.j. za roky 2017, 2018, 2019, ktorým chcel žalobca preukázať, že prostriedky na účte žalovanej vo výške 44.879,55 Eur pred rozvodom manželstva vybrala žalovaná zo svojho účtu a vložila ich na tento účet po rozvode manželstva strán. Tento dôkaz nevykonal predovšetkým s prihliadnutím na zásadu koncentrácie konania z dôvodu, že žalobca ako už bolo vyššie uvedené v tejto súvislosti neuniesol bremeno tvrdenia, teda neuviedol dátumy a sumy výberov peňažných prostriedkov z bežného účtu žalovanej vykonaných ešte pred rozvodom manželstva, ktoré peňažné prostriedky mala žalovaná odložiť (teda nepoužiť na bežnú spotrebu) a následne vložiť na svoj účet po zániku manželstva strán, hoci súd žalobcovi doručil výpisy z oboch bežných účtov zriadených na meno žalovanej za obdobie do zániku BSM, z ktorých boli všetky výbery z účtov žalovanou do zániku BSM zistiteľné. Nevyhovelo ani návrhu žalobcu vykonať výsluch svedka P. S. ohľadom predaja auta zn. T.. Žalovaná spochybňovala ohľadom predaja tohto vozidla iba žalobcom tvrdenú výšku zvyšnej časti kúpnej ceny za auto, ktorá bola v hotovosti odovzdaná pred domom žalobcu a žalobca ako aj svedkyňa N. S. netvrdili, že by P. S. bol pri odovzdaní tejto zvyšnej časti kúpnej ceny za auto. Mal za to, že z výsluchu tohto svedka by nebolo možné teda zistiť skutočnosť podstatné pre vec samú. S poukazom na uvedené dôvody považoval súd prvej inštancie tieto dôkazné prostriedky za nadbytočné s tým, že ich vykonanie by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania a zásadou koncentrácie konania. Dôvodil, že v zmysle návrhu žalovanej v podaní zo dňa 27.03.2019 nevykonal dokazovanie vyžiadaním výpisu z účtu žalobcu vedeného v V. č. účtu K. od jeho založenia do 27.03.2019, pretože žalobca predložil výpisy z tohto účtu za obdobie február, marec 2017 a týmito výpismi v spojení s predloženými výpismi z účtu žalobcu vedeného v R.. bol preukázaný pohyb peňažných prostriedkov v sume 10.200 Eur, ktoré boli spoločné a ktoré vložila žalovaná pôvodne na účet žalobcu vedený v R. Súd prvej inštancie dodal, že pre účely tohto konania nebolo potrebné zabezpečovať výpisy z účtu za roky nasledujúce po zániku manželstva strán. Sporové strany sa na pojednávaní zhodli na výške zostatku na účte žalobcu ku dňu zániku BSM vedenom v K. a preto nemal za potrebné v zmysle pôvodného návrhu žalovanej zabezpečovať preklad výpisu z tohto účtu v nemeckom jazyku do slovenského jazyka. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP. Porovnaním žalobného petitu a návrhu žalovanej na vyporiadanie BSM uzavrel, že strany boli v konaní úspešné približne v rovnakom rozsahu. Majetok medzi strany rozdelil v podstate podľa zhodného návrhu oboch sporových strán. Konštatoval, že rozhodnutie o trovách konania v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov má svoje špecifiká, ktoré spočívajú v tom, že ide o rozhodnutie v podstate v záujme oboch strán, ktoré sú povinné vyporiadanie spoločného majetku uskutočniť. Ide o konanie, v ktorom majú obe strany tak postavenie žalobcu, ako aj postavenie žalovaného. Jedná sa o sporové konanie v rámci ktorého určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Úspech alebo neúspech v tomto sporovom konaní spočíva v tom, aký podiel sa komu dostane. V danej veci je podstatné, že v rámci výroku rozsudku bola dodržaná základná zásada parity podielov, a teda žalobca bol procesne úspešný v rovnakom rozsahu ako žalovaná. Preto každá zo strán si znáša svoje trovy konania a nebude druhej strane titulom trov konania nič nahrádzať.

2. Proti rozsudku vo výroku o náhrade trov konania (výrok VI.) podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná. Navrhla, aby odvolací súd v napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a priznal jej plnú náhradu trov konania. Uplatnila odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Dôvodila, že žalobca požadoval vyporiadať BSM disparitným spôsobom tak, že mu z masy BSM bude priznaný podiel 2/3-iny a žalovanej 1/3-ina. Žalovaná navrhovala vyporiadať BSM rovným

pomerom podielov sporových strán. Súd prvej inštancie pri vyporiadaní BSM vychádzal z rovnosti podielov účastníkov a rozhodol tak, že návrhu žalobcu nevyhovelo, ale pri vyporiadaní BSM vyhovel návrhu žalovanej. Ďalej uviedla, že porovnaním žalobného návrhu žalobcu a výsledku konania je nepochybné, že žalobca bol so svojou žalobou neúspešný aj pri požadovanej sume vyplatenia rozdielu v nadobúdaných hodnotách, keď namiesto ním požadovanej výplaty 18.824 Eur v jeho prospech bol zaviazaný zaplatiť žalovanej na vyrovnanie podielov sumu 29.806,86 Eur, teda bol neúspešný v sume 48.630,86 Eur, ktorá suma je pre rozhodovanie o náhrade trov konania vo vzťahu k hodnote vyporiadavanej masy BSM podstatná pre vyvodenie záveru, že žalobca bol so svojím žalobným návrhom neúspešný. Ak by žalobca pristúpil k navrhovanému spôsobu vyporiadania BSM žalovanou, nevznikol by súdny spor a nevznikli by ani náklady súdneho konania.

3. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Súdu prvej inštancie vytýkal, že vo výrokovej časti rozsudku nerozhodol o celom predmete konania, teda o celej mase BSM, nakoľko neuviedol, komu prikazuje do vlastníctva zostatok na bežnom účte vedenom na bežnom účte žalovanej v R. IBAN: K., ktorý podľa výpisu z tohto účtu predstavoval ku dňu 04.03.2017 sumu 11.554,77 Eur. Vzhľadom na dvojinštančnosť súdneho konania mal za to, že táto skutočnosť sama o sebe odôvodňuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie. V súvislosti s bodom 35. odôvodnenia rozsudku mal za to, že súd prvej inštancie, čo sa týka pôžičky v rakúskej banke, mal jednoznačne zaujať stanovisko, či tvrdenie žalovanej je vierohodné alebo nevierohodné a trval na tom, že súd prvej inštancie mal predmetnú pôžičku zahrnúť do masy BSM a túto vyporiadať. S poukazom na bod 33. odôvodnenia rozsudku mal za to, že argumentácia súdu prvej inštancie preukazuje, že dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a právne nesprávne zaujal stanovisko k disparite, a to z dôvodu, že ak žalovaná počas a aj po rozvoде manželstva zarábala rovnakú sumu cca 3.500 Eur mesačne a nemala počas manželstva usporené žiadne peniaze, tak potom táto skutočnosť jednoznačne odôvodňuje disparitu, nakoľko sa potvrdzuje jeho tvrdenie, že všetky náklady platil on a žalovaná svoj príjem použila iba pre svoju osobnú spotrebu, a teda žalobca sa výraznejšie pričínil o nadobudnutie spoločného majetku, alternatívne, ak žalovaná počas, aj po rozvoде manželstva zarábala rovnakú sumu cca 3.500 Eur mesačne a rovnako mŕňala (prečo by zrazu menila svoj životný štýl) suma cca 44.000 Eur musí patriť do BSM, pretože si ich usporila počas manželstva, pred rozvodom mala dlhodobý mimomanželský vzťah a takýmto spôsobom sa pripravovala na rozvod manželstva. Zrazu po rozvoде manželstva sa objavila na účte tak značná suma a ak by takáto veľká suma bola pred rozvodom manželstva vybratá z účtu, súd prvej inštancie by ju automaticky zahrnul do masy BSM, preto analogicky mal zahrnúť sumu cca 44.000 Eur do masy BSM a vyporiadať. Súdu prvej inštancie vytýkal nesprávne skutkové a právne závery, ako aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku. Uviedol, že odvolanie odôvodňuje ustanovením § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/ a h/ CSP. Vzhľadom k tomu, že podal odvolanie proti primárnemu rozsudku, považoval za nevyhnutné podať odvolanie aj proti dopĺňaciemu rozsudku z dôvodu, že tvoria jeden celok. K odvolaniu žalovanej uviedol, že pri rokovaní žalovanej na začiatku súdneho konania ponúkal 20.000,- Eur a žalovaná požadovala 35.000,- Eur. K odvolaniu žalovanej proti výroku o trovách konania uviedol, že ak by súd prvej inštancie rozhodol vecne a právne správne (prikázal do jeho vlastníctva zostatok na bežnom účte vedenom na bežnom účte žalovanej v R. IBAN K., ktorý podľa výpisu z tohto účtu predstavoval ku dňu 04.03.2017 sumu 11.554,77 Eur, resp. zohľadnil pôžičku uzavretú v Q. (patrí do BSM), resp. zahrnul do BSM peňažné prostriedky na bežnom účte žalovanej, ktoré boli ku dňu 05.06.2019 vo výške cca 44.000,- Eur, resp. uznal disparitu) pri skutočnosti, že hneď pri prvom rokovaní (pojednávanie bolo odročené za týmto účelom) žalovanej ponúkol 20.000,- Eur a ona požadovala 35.000,- Eur, bol by určite úspešný v konaní a patrí mu náhrada trov konania. Navrhol, aby odvolací súd primárny rozsudok súdu prvej inštancie ako aj dopĺňací rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu nesúhlasila s tvrdením žalobcu, že by sa súd prvej inštancie nedostatočne vysporiadal s jeho podstatnými argumentmi a že by bolo odôvodnenie rozsudku nedostatočné, a to do tej miery, že by bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že súd nezaujal jednoznačné stanovisko, či tvrdenie žalovanej o tom, že nevedela a ani nedala súhlas k uzavretiu úverovej zmluvy v K. na sumu 17.500,- Eur je vierohodné, alebo nevierohodné, táto námietka nie je pravdivá, pretože súd okolnosti uzavretia tejto úverovej zmluvy pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy a svoje stanovisko dostatočne zrozumiteľne a obšírne uviedol aj v bode 35 odôvodnenia rozsudku. Zároveň zastávala názor, že súd prvej inštancie sa peňažnými prostriedkami nachádzajúcimi sa na podnikateľskom účte vedenom v R.. IBAN K. zaoberal dostatočne podrobne a svoje rozhodnutie o nezahrnutí konkrétne 44.879,55 Eur do masy BSM zrozumiteľne a

dostatočne v bode 40 rozsudku odôvodnil. Zvýšenie zostatkov na účte po zániku BSM v rokoch 2017, 2018 a k 05 až 06/2019 je prirodzené, keďže po rozvoze manželstva zo svojich pomerne príjmov mohla viac šetriť, nakoľko už nemusela finančne zabezpečovať chod domácnosti vrátane nákladu žalobcu. Pokiaľ sa žalobca domáhal disparity podielov, uviedla, že žalobca si zjavne vymýšľa do tej miery, že si až protirečí a svoje hypotézy formuluje nezrozumiteľne s tým, že buď míňala a potom si nemohla usporiť, alebo naopak. Zdôrazňovala, že návrh na rozvod podal žalobca, takže prípadná príprava svedčí jemu a nie žalovanej a pritom je pre rozhodnutie súdu úplne bezpredmetná. Za podstatné považuje, že žalobca od počiatku konania klamal, keď tvrdil, že sa o domácnosť nestarala, míňala peniaze. Toto jeho klamstvo preukázali obe deti vo svojich výpovediach. Považovala za potrebné doplniť, že od ich narodenia až do osamostatnenia sa a odchodu z domácnosti sa o ne starala v rozhodujúcej miere, keďže žalobca prichádzal do domácnosti zo zahraničia sporadicky na dva dni raz za dva týždne a niekedy aj raz za dva mesiace. Mala za to, že disparitu pri vyrovnaní podielov by skôr mohla požadovať žalovaná.

5. V následných vyjadreniach žalobca a žalovaná zotrvali na svojich predchádzajúcich vyjadreniach, neuvádzali žiadne nové skutočnosti.

6. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť, pričom v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje.

7. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalobcom a žalovanou vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil z akých dôvodov a ktoré tvrdenia strán sporu mal za preukázané a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám ust. § 220 CSP. Námietky žalobcu a žalovanej uvedené v podaných odvolaniach preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané, ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

8. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok a vzhľadom na odvolaciu námietku týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tiež, či postupom súdu nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. či tu nie je existencia takej vady, ktorá by bola spôsobilou mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/ CSP).

9. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR. V situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo vyhovené nároku, ktorý strana sporu žalobou uplatnila, či pre ktoré bol tento zamietnutý, je pre tieto veľmi obtiažne pochopiť takéto rozhodnutie. Pokiaľ nie sú tieto faktory vysvetlené v odôvodnení rozhodnutia, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné. Takéto rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

10. Výkladom toho, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, následkom zistenia ktorej je zrušujúce rozhodnutie, resp. či ide len o tzv. inú vadu konania, sa zaoberalo Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, podľa ktorého výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie podľa ust. § 205 ods. 2 písm.

a/ v spojitosti s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, spočívajúci v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom (teraz § 365 ods. 1 písm. b/ CSP), inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, teda mieru, do akej táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

11. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť uplatnenej odvolacej námietky. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami tej - ktorej strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B).

12. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky podstatné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie rozhodnutia v napadnutej časti obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa všetky vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že strany sporu sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňujú, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, alebo arbitrárnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie.

13. Postupom súdu prvej inštancie tak nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a nebola zistená ani tzv. iná vada konania, spôsobilá viesť k záveru, že jej následkom došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci a odvolacím prieskumom ex offa nebola zistená ani žiadna vada, týkajúca sa procesných podmienok, teda nedošlo z hľadiska vyššie uplatnených odvolacích námietok k naplneniu odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a d/ CSP.

14. Posúdením obsahu odvolania odvolací súd zistil, že ďalšie odvolacie námietky smerujú proti tvrdeným nesprávnym skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie na ktorých založil svoje rozhodnutie, čo viedlo podľa jeho názoru k naplneniu dôvodov na odvolanie, uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

15. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

16. K odvolacej námietke, že súd prvej inštancie nevykonával navrhované dôkazy, odvolací súd uvádza, že princíp voľného hodnotenia dôkazov, zakotvený v zákonnej právnej úprave konania pred súdmi, ktorá ustanovuje podmienky uplatňovania základného práva na súdnu ochranu v spojení so zásadami spravodlivého procesu a zásadou spravodlivého rozhodnutia veci, umožňuje sudcovi vykonať len tie

dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú. Inak povedané, súd nemá povinnosť vykonať všetky navrhované dôkazy, pokiaľ tým neporuší zásady spravodlivého procesu (článok 6 ods. 1 Dohovoru), t. j. ak po starostlivom zvážení „všetkého, čo vyšlo za konania najavo“, vrátane skutočností, uvádzaných účastníkmi konania, dospeje k záveru, že ďalšie dokazovanie už pre náležité zistenie skutkového stavu a zákonné spravodlivé rozhodnutie vo veci nie je potrebné. Povinnosťou súdu je korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania, a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.

17. Pokiaľ v podaných odvolaniach je súdu prvej inštancie vytýkané nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo stanovené dispozíciou právnej normy).

18. Vyššie uvedené odvolacie námietky vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie.

19. Tak ako odvolací súd už uviedol, stotožňuje sa v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozsudku vo veci samej, ako aj vo výroku o trovách konania a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP). Na doplnenie správnosti dôvodov odvolací súd uvádza:

20. Podľa ust. § 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka zánikom manželstva zanikne aj bezpodielové spoluvlastníctvo manželov. Ak zanikne BSM tak, ako tomu bolo v danom prípade, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150 Občianskeho zákonníka. Vyporiadanie BSM podľa § 150 Občianskeho zákonníka pozostáva jednak zo stránky kvalitatívnej, t. j. usporiadania vlastníctva k jednotlivým veciam patriacim do BSM, jednak zo stránky kvantitatívnej, ktorá sa týka jednotlivých hodnôt účastníkov - bývalých manželov.

21. V bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorí z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej potreby slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov a vecí vydaných v rámci predpisov v reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva, alebo ktorému bola vec vydaná ako právnomu nástupcovi pôvodného vlastníka (§ 143 Občianskeho zákonníka).

22. Predmetom vyporiadania BSM je všetko, čo do tohto spoluvlastníctva patrilo a čo existovalo ku dňu jeho zániku. Vyporiadanie BSM sa vykonáva ako vyporiadanie v tzv. širšom zmysle, to znamená, že do úvahy sa berú a vyporiadávajú aj pohľadávky a dlhy vzniknuté za trvania manželstva účastníkov a ich spoločného hospodárenia.

23. Základnou zásadou pre vykonanie vyporiadania BSM je, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Z tejto zásady zákon pripúšťa výnimky, ktoré umožňujú podiely určiť aj iným pomerom.

24. Občiansky zákonník pri vyporiadaní BSM vychádza v zásade z toho, že podiely manželov na spoločnom majetku sú rovnaké, dáva však súdu možnosť, aby výšku určil aj v inom pomere. Hľadiská, z ktorých majú súdy pri určovaní veľkosti podielu vychádzať, podrobnejším spôsobom nevymedzuje. Preto je vecou úvahy súdu, aby na základe zisteného skutkového stavu, v rámci vymedzenom ustanovením § 150 Občianskeho zákonníka určil tiež inú výšku týchto podielov, tzv. disparitu podielov na spoločnom majetku, samozrejme za predpokladu, ak budú zistené také skutočnosti, ktoré s takýmto záverom z hľadiska spravodlivého usporiadania vzťahov medzi účastníkmi budú súladné.

25. Súdna prax odklon od princípu rovnosti podielov, tzv. disparitu podielov označuje za postúp mimoriadny a výnimočný a preto je nutné vychádzať z toho, že parita podielov predstavuje východisko a disparita odklon od východiska parity podielov.

26. Odklon od rovnosti podielov bývalých manželov (disparita) na majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je akceptovaný súdnou praxou za stavu, keď zvýšené úsilie jedného z manželov zaistilo nadobudnutie a udržanie majetku značnej hodnoty, pričom však je tiež významným, ako sa každý z manželov staral o rodinu a ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Môže sa tiež zohľadniť aj negatívne správanie jedného z manželov, spočívajúce napr. vo fyzickom, či psychickom násilí jedného z manželov počas trvania BSM. Na vysvetlenie je potrebné uviesť, že judikatúra výslovne zdôraznila, že hľadiská uvedené v § 149, resp. § 150 predstavujú hľadiská rozhodné i pri rozhodovaní o výške podielov a pritom je potrebné poukázať aj na Zákon o rodine. Prípady, kedy disparita prichádza do úvahy, možno rozdeliť v zásade na tri skupiny, a to: negatívne okolnosti v manželstve, princíp zásluhovosti a ďalšie okolnosti ovplyvňujúce výšku podielov pri vyporiadaní. Negatívnymi okolnosťami prejavujúcimi sa v manželstve sú, ak jeden z manželov vôbec nepracuje, alebo sa práci vyhýba, nevedenie spoločnej domácnosti a oddelenie hospodárenia manželov, gamblerstvo, používanie návykových látok, nevera jedného z manželov, príčiny rozvratu manželstva, alkoholizmus jedného z manželov, zavinené zadlžovanie BSM, úmyselné alebo nedbanlivostné konanie manžela, ktoré viedlo k zániku alebo k zničeniu vecí, problematika, tzv. domáceho násillia, výkon trestu odňatia slobody a ďalšie okolnosti. Princíp zásluhovosti prichádza do úvahy vtedy, pokiaľ sa niektorí z manželov mimoriadne zaslúžil o získanie spoločného majetku, pričom judikatúra vychádza z tézy, podľa ktorej odklon od princípu rovnosti podielov na majetku je namieste iba za situácie, keď zvýšené úsilie jedného z manželov zabezpečilo nadobudnutie a udržanie majetku značnej hodnoty, nadobudnutie členského podielu spôsobom všeobecne zakladajúcim výluku zo spoločného BSM a ďalšie okolnosti ovplyvňujúce výšku podielov pri vyporiadaní, potreby detí zverených do výchovy jedného z manželov, spôsobenie škody, platenie výživného na dieťa z predchádzajúceho vzťahu, čiastky vynaložené na veci osobnej potreby jedného z manželov a platby na poistenie manžela.

27. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností odvolací súd dospel k záveru o nespôsobilosti uvedenej odvolacej námietky privodiť v prospech žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Odvolací súd sa plne identifikuje so záverom súdu prvej inštancie, že v posudzovanej veci nebola preukázaná existencia takých skutočností, ktorá by bola spôsobilou k záveru o dôvodnosti odklonu od zásady rovnosti podielov bývalých manželov vyjadrenej v ust. § 150 Obč. zákonníka na ich spoločnom majetku, teda skutočností spôsobilých v prospech záveru o žalobcom požadovanej disparite podielov na spoločnom majetku strán sporu. Aj podľa ustálenej súdnej praxe výšku podielov môže ovplyvniť napr. skutočnosť, že niektorý z manželov sa napriek svojim schopnostiam a možnostiam nestaral o rodinu, že sa nezapríčiňoval (hoci mohol) o nadobudnutie a zveľaďovanie spoločných vecí a podobne.

28. V danej veci je nepochybné, že v konaní neboli preukázané žiadne mimoriadne okolnosti, ktoré by mohli odôvodniť žalobcom požadovanú disparitu. Ak za dôvody pre disparitu žalobca považoval, že sa práve on podstatnou väčšou mierou zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí, žalobca v tomto smere neuniesol v spore dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní jeho tvrdení a v priebehu konania ani nevyšli najavo žiadne skutočnosti v prospech takéhoto záveru indikujúce. Otázka dôkazného bremena je pre aplikačnú prax mimoriadne významná a spočíva v zaťažení povinnosťou preukázať skutkové tvrdenia, ktoré viac ako v iných veciach sú založené na rozporných tvrdeniach bývalých bezpodielových spoluvlastníkov. Dôkazné bremeno zaťažuje toho z nich, ktorý tvrdí, že sa vo väčšej miere zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločného majetku a ako tomu bolo tiež v posudzovanej veci, pokiaľ ide o žalobcom tvrdené skutočnosti. Priorita zásady rovnosti podielov na spoločnom majetku sa tak premieťa aj do procesnej roviny. Žalovaná v danom prípade popierala tvrdenia žalobcu o tom, že sa v menšej miere zaslúžila o nadobudnutie a udržanie spoločného majetku, preto bolo na žalobcovi, aby tieto svoje skutkové tvrdenia hodnoverným spôsobom, teda spôsobom nevzbudzujúcim vážnejšie pochybnosti, preukázal. Žalobca však v tomto smere dôkazné bremeno neuniesol. Súd prvej inštancie v celom rozsahu správne pri riešení otázky, či je tu existencia dôvodov pre odklon od rovnosti podielov na majetku patriaceho do BSM zohľadnil tiež skutočnosť, ktorá v konaní z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynula, t. j. že žalovaná sa počas trvania manželstva podieľala na nadobudnutí spoločného majetku, spoločné záväzky strán splácal žalobca a niektoré spoločné záväzky strán uhrádzala žalovaná z jej príjmu, čo bolo výsledkom ich dohody. Žalovaná zabezpečovala starostlivosť o deti sporových strán, chod spoločnej domácnosti, úhradu nákladov na bývanie aj v čase, keď sa žalobca nachádzal pracovne v zahraničí. Žalovaná sa o deti sporových strán starala, pomáhala im s úlohami, vodila ich do školy práve v čase, keď žalobca bol pracovne v zahraničí, náklady do domácnosti, na rodinu, na deti hradili zo svojich príjmov obe sporové strany a starostlivosť

o deti zabezpečovala väčšinou žalovaná, keďže žalobca bol cez týždeň pracovne v zahraničí. Za týchto okolností súd prvej inštancie správne ustálil, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal existenciu relevantných skutočností odôvodňujúcich záver, že by jeho podiel na spoločnom majetku mal byť vyšší ako na strane žalovanej.

29. Preskúmaním veci tak odvolací súd dospel k záveru, že ani jedna odvolacia námietka žalobcu nie je spôsobilou mať za následok dopad na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Skutkovo totožné námietky, ako v odvolacom konaní produkoval v zásade žalobca už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa tento v celom rozsahu správne a dostatočne vysporiadal.

30. Rozsudok súdu prvej inštancie (v spojení s dopĺňacím rozsudkom) je tak vo výroku vecne správny, preto bolo potrebné tento podľa § 387 ods. 1 CSP v celom rozsahu potvrdiť. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie dáva odpoveď na všetky argumenty uvádzané žalobcom v odvolaní, na ktoré odvolací súd v podrobnostiach odkazuje. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

31. Odvolací súd konštatuje, že sa nezaoberal všetkými námietkami obsiahnutými v odvolaní, keď odôvodnenie súdneho rozhodnutia o opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Uvedený záver vyplýva z jednoznačne ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR i Ústavného súdu SR.

32. Predmetom odvolacieho konania bol aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania. Odvolací súd v uvedenej súvislosti zdôrazňuje, že ide o konanie iudicium duplex, teda konanie, v ktorom majú (môžu mať) účastníci na oboch stranách tak postavenie žalobcu, ako aj žalovaného, pretože ho mohol iniciovať ktorýkoľvek z nich, pričom typickým takýmto konaním je práve konanie o vyporiadanie BSM. Ak súd v konaní o vyporiadanie BSM rozhoduje rozsudkom, t. j. autoritatívne, musí dodržať zásady a podmienky vyporiadania vyplývajúce zo zákonnej úpravy (§ 150 Obč. zákonníka) a taktiež objektívne ustáliť a zistiť hodnotu masy BSM bez ohľadu na tvrdenia strán sporu. V tomto smere súd nie je viazaný návrhmi strán sporu (a teda ani žalobným návrhom), pretože spôsob vyporiadania sa týka obidvoch strán, a preto nemožno ani objektívne vyhodnocovať mieru procesného úspechu či neúspech tej-ktorej strany sporu. Odvolací súd preto považuje za správny, zákonný a navyše aj súladný so všeobecnou zásadou spravodlivosti súdneho konania výrok rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania. Je spravodlivé vzhľadom na charakter konania a skutočnosť, že súd rozhodoval v záujme a v prospech oboch strán sporu, aby si tak žalobca, ako aj žalovaná, znášali vlastné trovy tak prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania (§ 262 ods. 1, § 257, § 396 ods. 1 CSP).

33. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).